

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kalória és a tekintet**

1. A lopott tekintet melege

Nap-Imre

Alinda a még mindig ingadozó wattmérő kijelzőjét figyelte, miközben tüdejét égette a tikkadt, ózonszagú levegő. A túlterhelés elcsültével a szomszédos pedálsorról lassan közelebb lépett János, a G534-es azonosítójú munkás. Tekintetében nem a kolónia fagyos, gépies fegyelme tükröződött, hanem valami tiszta, makacs melegség, amint az idős asszony megviselt, remegő kézfejére nézett.

– Hagyd ezt, János – mormolta a nagymama szorosan összefogva a markolatot. Hangja szándékosan hűvös volt, de a szeme sarkában megrebbent a félelem. – A szabályzat tiltja a szektorok közti közeledést. Nincs értelme kockáztatnod.

– Nem nézhetem tétlenül – felelte János halkán, miközben óvatosan egy kiszolgált szigetelőgumit csúsztatott a nagymama kopott pedáljára, hogy enyhítse a csontokat rázó ütődéseket. – Bírnod kell.

– Menj vissza a helyedre! – vágta rá a nagymama szigorúan, a kolónia törvényeire hivatkozva, ám elutasító mozdulata mögött elfojtott hála bujkált. Évek óta őrizte magában ezt a csendes vonzalmat az idős férfi iránt, mégis a félelem tartotta közöttük a falat.

Alinda figyelte kettőjüket, és a mellkasát melegség járta át. A sötét csarnokban, az Őrszem árnyékában is megmaradt valami elpusztíthatatlan az emberből. A lány tudta: amíg ez a szikra él, a kolónia falai mögül is vezet ki út a napfény felé.

2. A kalória és a tekintet

Pedál-János

Az Őrszem nehéz, fémes léptei végül elhaltak a dinamóterem gőzzel telt homályában, de a zölden derengő LED hideg fénye továbbra is a padokra vetült. Alinda tüdeje égett a kimerültségtől. A lány még mindig a nagymamája helyett is nyomta a nehéz vaspedálokat, bár az izmai már a görcs határán rángatóztak.

– Ne a gépre figyelj, kislányom – suttogta a nagymama, miközben próbált egyenletesen lélegezni, nehogy a fali szenzorok zavart észleljenek. – Az ember nem a legyártott kilowattoktól lesz ember. Attól az, hogy tudja, miért vállalja ezt a terhet.

Alinda nem válaszolt, csak a szája szélét harapta. A szomszédos pad felől János szorítása ránehezedett a saját kormányrúdjára, s a fiú egy pillanatra lelassította az ütemet, hogy feléjük pillantson. A szemében nem a fegyelmezett bioakkumulátorok tompasága ült, hanem valami mély, óvó figyelem, amivel a lány rezdüléseit követte.

A csarnok monoton zúgásában ez a néhány szótlan másodperc többet ért minden régi mesénél. A kolónia számon kérhette a wattokat és eloszthatta a szürke masszát, de azt a láthatatlan kapcsot, amely őket abban a pillanatban összefűzte, nem tudta leolvasni semmilyen műszer. A hús és fém szorításában megőrződött valami a létezés eredeti méltóságából.